

Aki sokáig vár valamire, az végül elfárad. Akkor gyorsan feltesszük magunknak a kérdést, valóban megéri-e várakozni? Vagy teljesen szem elől tévesztjük, sőt el is felejtjük. Keresztényként él bennünk Jézus Krisztus visszatérésének ígérete és, hogy üdvözülni fogunk. Most arra kér bennünket, hogy várjuk türelmesen, s ne csak várjuk, hanem készüljünk fel az érkezésére. Ennek a felkészülésnek az egyik lépése, hogy összegyűlünk, hogy együtt imádkozunk és énekelünk, meghallgatjuk Őt és hagyjuk, hogy megerősítsen minket.

ÉVKÖZI XXXII. VASÁRNAP

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Mt 25,1-13

Íme, jön a Vőlegény! Menjetek eléje!

Abban az időben Jézus a következő példabeszédet mondta tanítványainak:

A mennyek országa olyan, mint az a tíz szűz, akik vették lámpáikat, és kimentek a vőlegény elé. Öten közülük balgák voltak, öten pedig okosak. A balgák fogták a lámpásukat, de olajat nem vittek magukkal; az okosak azonban korsóikban olajat is vittek lámpásaikhoz. Készt a vőlegény, s ők mind elálmosodtak és elaludtak. Az éjszaka közepén egyszerre kiáltás hangzott: „Íme, a vőlegény! Menjetek eléje!” Erre a szüzek mindnyájan fölébredtek, és felszították lámpásaikat. A balgák kérték az okosakat: „Adjatok Ezek az evangélium igéi.

az olajotokból, mert lámpásaink kialvóban vannak!” Az okosak ezt válaszolták: „Nem lehet, nehogy nekünk is, nektek is kevés legyen. Inkább menjetek el a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak!” Míg azok vásárolni mentek, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre; az ajtó pedig bezárult.

Később megérkezett a többi szűz is. Így szóltak: „Uram, uram! Nyiss ajtót nekünk!” De ő így válaszolt: „Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket!” Virrasszatok tehát, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát!

Tartsd nyitva az ajtót!

Az ajtó zárva van. Elkéstünk.

Ez egyenesen traumatikus élmény lehet az életben.

Látszólag mindent megtettünk annak érdekében, hogy időben megvalósuljon minden.

Ők, mint mondjuk, “kitépték a szívüket”.

De az ajtó az orrunk előtt csapódik be - a hatóságnál, a gyógyszerháznál, a templomnál, amelyet gyorsan meg akartunk nézni az ebéd előtt, a vonat ajtaja, amelyet el kellett volna érniünk, vagy bármi más.

És minden kiáltásunk, kopogásunk haszontalan. Az ajtó szorosan zárva marad.

Ez egy foghúzás!

Az életben ritkán érezzük magunkat ilyen tehetetlenek, ennyire kitétek.

De nincs mit tenni!

Ez a balga szűzek keserű tapasztalata az evangéliumban. Késtél, az ajtónál vagy, kint maradsz.

Néha furcsának találom, amikor az evangélium felolvasása után felemelem a lektionáriumot, és a közösséghez szólók: *“Ezek az evangélium igéi.”*

Legalábbis az evangéliumban bemutatott öt balga szűz esetében ennek az evangéliumnak nincsen semmi öröme, semmi pozitívuma. Kint maradtak. Az ünnepi terem ajtaja zárva maradt előttük.

Isten teljes egészében látja az embert

Létezik az evangéliumnak figyelmeztető dimenziója. Le van írva (legalábbis elméleti szinten), hogy valaki kizárható Isten országából.

Ezt nehéz egy szerető és megbocsátó Isten képével összeilleszteni, ahogyan Őt oly gyakran ábrázoljuk.

Másrészt Istent nem érdekelheti, hogy mit teszünk meg vagy mit nem. Az üdvösséget nem “dobják hozzánk”, mint egy eladó cikket. Gondoljunk csak a földünkön megkínzott és rabszolgává vált emberekre, mindazokra, akik tévesen élnek meg kimondhatatlan szenvedéseket. Az az Isten, akit “semmi sem érdekel”, számunkra a legnagyobb csalódás. Isten különleges módon kötötte le ezeket az embereket, s megígérte nekik a segítségét.

Végülis Isten csak akkor veszi komolyan az embert, ha az ember saját cselekedeteit, jó és rossz döntéseit komolyan veszi. Isten tekintete azonban mindig személyünk összességére irányul. Látja döntésünk okait, indítékait, tehetetlenségünket és bűnösségünket.

Isten nem csak ránk kényszeríti az üdvösséget, hanem arra is meghív bennünket, hogy vegyünk részt vele együtt, hogy meggyógyult emberekké váljunk - ez most kezdődik és benne fejeződik be.

Kapcsolat fenntartása

Az evangélium ezt a meghívást képekben fejezi ki. A tíz szűz készül az esküvőre, de a vőlegény késik. Mind a tíz elalszik. Azután hirtelen és váratlanul: a nagy pillanat, az éjszaka közepén: *„Íme, a vőlegény! Menjetek eléje!”* De az éjszakai utak megtalálásához

lámpára van szükség, olyan lámpára, amelyben annyi olaj van, hogy elegendő fényt adjon az egész úton a sötétségben.

Készen állunk arra, hogy Urunk eljöjjön? Vagy inkább azon a véleményen vagyunk, hogyha 2000-ben nem mutatta meg magát, akkor ma vagy holnap nem jön el?

Így megakadályozzuk a találkozás lehetőségét ma, mert a vele való találkozást - ha egyáltalán számítunk rá - elhalasztjuk egy távoli "soha egyetlen napra".

Az olaj, amely fényünket táplálja, amellyel az ünnepi terembe bemehetünk, pontosan azok a találkozások, amelyeket Istennel már itt és most tapasztalunk: a boldogság, de a szükség és a szenvedés pillanatai, a vele való találkozás testvéreinkben.

A m i k o r e z e k e t a t a l á l k o z á s o k a t a r r a h a s z n á l j u k , h o g y k ö z e l l e b b k e r ü l j ü n k . H o z z á , m e g e r ő s í t j ü k e l v á r á s a i n k a t é s r e m é n y ü n k e t , h o g y l e p l e z e t l e n ü l t a l á l k o z z u n k v e l e m i n d e n n a p v é g é n .

Ebben a tekintetben talán érthető, miért kell a balga szüzeknek kint maradniuk: mert nem sok tapasztalatot hoztak magukkal, hogy találkozzanak Vele. Hiányzik a lakodalmi terem ajtajának kulcsa. Így vélik érthetővé az Úr kijelentése: *"nem ismerlek titeket!"* Ez azt jelenti: soha sem találkoztunk, nincs semmi alapja annak, hogy most együtt ünnepeljünk egy esküvőt.

Vagy olyan férfi vagy nő házasodott, akit csak az ünnepen ismerhettek meg? Valószínűleg nem. **Az esküvő megünnepléséhez együtt kell megtapasztalni a dolgokat, ki kell építeni a barátságot és a szeretetet. Meg kell ismerni a másikat, ismerkedni kell egymással.**

K í v á n o m n e k t e k T e s t v é r e i m é s s a j á t m a g a m n a k i s (!), h o g y é l e t ü n k l e g k ü l ö n f é l é b b t a l á l k o z á s a i t e g y r e t ö b b r e t u d j u k b e c s ű l n i a

mögötte állónak, az élő Istennek, hogy napjaink végén az Úr elmondhassa: “Vágyakoztál a velem való leplezetlen találkozásra. Gyere, most rendezzünk együtt lakomát. Ünnepeljünk az esküvőn!”

Amikor pedig együtt ünnepelünk vele, részt veszünk leplezetlen örömeiben, akkor minket is annyira elragad a szeretet, hogy nyitva akarjuk tartani az ajtókat még azok előtt is, akik megaláztak és bántottak bennünket az életben. Szilárdan hiszek ebben.

